

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

30 iunie 2011 *

În cauza C-271/10,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Raad van State (Belgia), prin decizia din 17 mai 2010, primită de Curte la 31 mai 2010, în procedura

Vereniging van Educatieve en Wetenschappelijke Auteurs (VEWA)

împotriva

Belgische Staat,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul D. Šváby, președintele Camerei a șaptea, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a treia, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii E. Juhász, J. Malenovský (raportor) și T. von Danwitz, judecători,

* Limba de procedură: olandeza.

avocat general: doamna V. Trstenjak,
grefier: doamna C. Strömholm, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 24 martie 2011,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Vereniging van Educatieve en Wetenschappelijke Auteurs (VEWA), de Y. Nelissen Grade și de S. Verbeke, advocaten;

- pentru guvernul belgian, de domnii T. Materne și J.-C. Halleux, în calitate de agenți, asistați de C. Doutrelepont și de K. Lemmens, avocați;

- pentru guvernul spaniol, de doamna N. Díaz Abad, în calitate de agent;

- pentru Comisia Europeană, de domnul M. van Beek și de doamna J. Samnadda, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea noțiunii „remunerație” plătită titularilor drepturilor de autor în baza unui împrumut public, prevăzută la articolul 5 alineatul (1) din Directiva 92/100/CEE a Consiliului din 19 noiembrie 1992 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale (JO L 346, p. 61, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 20), devenit articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2006/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale (JO L 376, p. 28, Ediție specială, 17/vol. 3, p. 14).

- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei acțiuni în anulare introduse de Vereniging van Educatieve en Wetenschappelijke Auteurs (VEWA) împotriva Belgische Staat, având ca obiect Decretul regal din 25 aprilie 2004 privind dreptul la remunerație pentru împrumut public al autorilor, al artiștilor interpreți sau executanți, al producătorilor de fonograme și al producătorilor primei fixări a unui film (denumit în continuare „decretul regal”).

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Al șaptelea, al paisprezecelea, al cincisprezecelea și al optsprezecelea considerent ale Directivei 92/100 au următorul cuprins:

„întrucât continuitatea activității creatoare și artistice a autorilor și artiștilor interpreți sau executanți presupune ca aceștia să primească un venit corespunzător, iar investițiile necesare, în special pentru producția de fonograme și de filme, sunt extrem de ridicate și de riscante; întrucât numai o protecție juridică adecvată a titularilor de drepturi permite garantarea efectivă a posibilităților de a primi acest venit și de a amortiza aceste investiții;

[...]

întrucât, atunci când împrumutul efectuat de o entitate accesibilă publicului presupune o plată al cărei quantum nu depășește necesarul pentru acoperirea cheltuielilor de funcționare a entității, nu există avantaj economic sau comercial direct sau indirect în sensul prezentei directive;

întrucât este necesar să se introducă un regim care să asigure o remunerație echitabilă, la care nu se poate renunța, autorilor și artiștilor interpreți sau executanți [...];

[...]

întrucât este necesar, de asemenea, să se protejeze cel puțin drepturile autorilor în cazul împrumutului public prin prevederea unor dispoziții specifice; întrucât, totuși, orice măsuri adoptate pe baza articolului 5 din prezenta directivă trebuie să respecte legislația comunitară, în special articolul 7 din tratat”.

4 Articolul 1 alineatele (1)-(3) din Directiva 92/100 prevede:

„(1) Conform dispozițiilor din prezentul capitol, statele membre prevăd, sub rezerva articolului 5, dreptul de a autoriza sau de a interzice închirierea și împrumutul operelor originale și al copiilor protejate prin dreptul de autor, precum și al altor obiecte menționate la articolul 2 alineatul (1).

(2) În sensul prezentei directive, «închiriere» înseamnă punerea la dispoziție în vederea utilizării, pentru o perioadă limitată și pentru obținerea unui avantaj economic sau comercial direct sau indirect.

(3) În sensul prezentei directive, «împrumut» înseamnă punerea la dispoziție în vederea utilizării, pentru o perioadă limitată și nu pentru obținerea unui avantaj economic sau comercial direct sau indirect, dacă acesta este efectuat în instituții accesibile publicului.”

5 Potrivit articolului 4 alineatul (1) din Directiva 92/100:

„Dacă un autor sau un artist interpret sau executant a transferat sau a cedat dreptul său de închiriere în ceea ce privește o fonogramă sau originalul sau o copie a filmului unui producător de fonograme sau de filme, acesta păstrează dreptul de a obține o remunerație echitabilă din închiriere.”

6 Articolul 5 alineatele (1)-(3) din Directiva 92/100 prevede:

„(1) Statele membre pot deroga de la dreptul exclusiv pentru împrumutul public prevăzut la articolul 1, cu condiția ca autorii să obțină cel puțin o remunerație în temeiul acestui împrumut. Statele membre au libertatea de a determina această remunerație, ținând cont de obiectivele lor de promovare culturală.

(2) Dacă statele membre nu aplică dreptul exclusiv de împrumut prevăzut la articolul 1 cu privire la fonograme, filme și programe de calculator, acestea introduc o remunerație cel puțin pentru autori.

(3) Statele membre pot exonera anumite categorii de entități de la plata remunerațiilor menționate la alineatele (1) și (2).”

7 Potrivit articolului 8 alineatul (2) din Directiva 92/100:

„Statele membre prevăd un drept pentru a asigura că o remunerație echitabilă unică este plătită de utilizator, atunci când o fonogramă publicată în scopuri comerciale sau o reproducere a acestei fonograme este utilizată în scopul unei radiodifuzări/televizi-zări prin intermediul undelor radioelectrice sau pentru orice comunicare publică, și că această remunerație este repartizată între artiștii interpreți sau executanți și producătorii de fonograme în cauză. [...]”

Reglementarea națională

Legea din 30 iunie 1994

- 8 Directiva 92/100 este transpusă prin Legea din 30 iunie 1994 privind dreptul de autor și drepturile conexe (loi du 30 juin 1994 relative au droit d'auteur et aux droits voisins) (*Moniteur belge* din 27 iulie 1994, p. 19297), în versiunea în vigoare din anul 2005 (denumită în continuare „Legea din 30 iunie 1994”).
- 9 Articolul 23 alineatul 1 din această lege are următorul cuprins:

„Autorul nu poate interzice împrumutul de opere literare, de baze de date, de opere fotografice, de partituri de opere muzicale, de opere sonore și de opere audiovizuale atunci când acest împrumut este organizat în scop educativ și cultural de instituții recunoscute sau înființate în mod oficial în acest sens de autoritățile publice.”

- 10 Articolul 47 alineatul 1 din legea menționată prevede:

„Artistul interpret sau executant și producătorul nu pot interzice împrumutul de fonograme sau a primelor fixări de filme atunci când acest împrumut este organizat în scop educativ și cultural de instituții recunoscute sau înființate în mod oficial în acest sens de autoritățile publice.”

¹¹ Potrivit articolului 62 alineatele 1 și 2 din Legea din 30 iunie 1994:

„1. În cazul împrumutului de opere literare, de baze de date, de opere fotografice sau de partituri de opere muzicale în condițiile definite la articolul 23, autorul și editorul au dreptul la o remunerație.

2. În cazul împrumutului de opere sonore sau audiovizuale, în condițiile definite la articolele 23 și 47, autorul, artistul interpret sau executant și producătorul au dreptul la o remunerație.”

¹² Articolul 63 primul și al treilea paragraf din această lege prevede:

„Regele stabilește quantumul remunerațiilor menționate la articolul 62 după consultarea instituțiilor și a societăților de gestiune colectivă. [...]

[...]

Regele stabilește, după consultarea Comunităților și, eventual, la inițiativa lor, pentru anumite categorii de instituții recunoscute sau înființate de autoritățile publice, o scutire sau un preț forfetar per împrumut pentru a determina remunerația prevăzută la articolul 62.”

Decretul regal

¹³ Decretul regal transpune articolul 5 din Directiva 92/100.

14 Articolul 4 primul-al treilea paragraf din decretul regal are următorul cuprins:

„Cuantumul remunerațiilor prevăzute la articolul 62 din [L]ege[a] [din 30 iunie 1994] este stabilit forfetar la 1 [euro] pe an și pe adult înscris la instituțiile de împrumut menționate la articolul 2, cu condiția ca acesta să fi făcut, în perioada de referință, cel puțin un împrumut.

Cuantumul remunerațiilor prevăzute la articolul 62 din Legea [din 30 iunie 1994] este stabilită forfetar la 0,5 [euro] pe an și pe minor înscris la instituțiile de împrumut menționate la articolul 2, cu condiția ca acesta să fi făcut, în perioada de referință, cel puțin un împrumut.

Atunci când o persoană este înscrisă la mai multe instituții de împrumut, remunerația este datorată doar o singură dată pentru acea persoană.”

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

15 VEWA este o societate belgiană de gestiune a drepturilor de autor.

16 La 7 iulie 2004, VEWA a introdus împotriva decretului regal o acțiune în anulare la Raad van State.

- 17 În susținerea cererii introductive, VEWA arată mai ales că, prin stabilirea unei remunerații forfetare de 1 euro pe an și pe persoană, articolul 4 din decretul regal încalcă dispozițiile Directivei 92/100, care impun plata unei „remunerații echitabile” pentru un împrumut sau pentru o închiriere.
- 18 Instanța de trimitere subliniază că articolul 4 alineatul (1) și articolul 8 alineatul (2) din Directiva 92/100 fac referire la o „remunerație echitabilă”, în timp ce articolul 5 alineatul (1) din aceeași directivă menționează doar o „remunerație”. Aceasta adaugă că, deși a avut deja ocazia de a interpreta noțiunea „remunerație echitabilă” prevăzută la articolul 8 alineatul (2) din directiva menționată (Hotărârea din 6 februarie 2003, SENA, C-245/00, Rec., p. I-1251) și de a statua cu privire la articolul 5 alineatul (3) din Directiva 92/100 referitor la posibilitatea de a scuti anumite categorii de entități de obligația de a plăti o remunerație (Hotărârea din 26 octombrie 2006, Comisia/Spaניה, C-36/05, Rec., p. I-10313), Curtea nu s-a pronunțat totuși niciodată cu privire la noțiunea „remunerație” de la articolul 5 alineatul (1) din această directivă.
- 19 În aceste condiții, Raad van State a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 5 alineatul (1) din Directiva [92/100], devenit articolul 6 alineatul (1) din Directiva [2006/115], se opune unei dispoziții de drept intern care stabilește drept remunerație o sumă forfetară de 1 [euro] pe an și pe adult și de 0,5 [euro] pe an și pe minor?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 20 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 5 alineatul (1) din Directiva 92/100 se opune unei legislații

precum cea în cauză în acțiunea principală, care instituie un sistem potrivit căruia remunerația datorată autorilor în cazul unui împrumut public este calculată exclusiv în funcție de numărul de persoane împrumutate înscrise la instituțiile publice pe baza unei sume forfetare stabilite pentru fiecare persoană împrumutată și pe an.

- 21 Trebuie amintit de la început că, potrivit articolului 1 alineatul (1) din Directiva 92/100, autorii dispun de un drept exclusiv de a autoriza sau de a interzice împrumutul. Cu toate acestea, în ceea ce privește mai ales împrumutul public, articolul 5 alineatul (1) din Directiva 92/100 permite statelor membre să deroge de la acest drept exclusiv.
- 22 Având în vedere că aplicarea acestei derogări facultative aduce atingere dreptului exclusiv al autorilor, întrucât aceștia din urmă sunt privați de dreptul lor de a autoriza sau de a interzice o formă precisă de împrumut, această posibilitate este condiționată de obținerea de către autori a unei remunerații pentru acest împrumut.
- 23 Pentru a stabili, mai întâi, subiecții care au obligația de a plăti remunerația datorată autorilor în cazul unui împrumut public, trebuie subliniat că împrumutul este definit la articolul 1 alineatul (3) din Directiva 92/100 ca fiind punerea la dispoziție a unor obiecte în vederea utilizării, pentru o perioadă limitată și nu pentru obținerea unui avantaj economic sau comercial, dacă acesta este efectuat în instituții accesibile publicului. Din această definiție și din obiectivul directivei menționate se poate deduce că punerea la dispoziție a unor obiecte în instituțiile publice care fac posibil împrumutul acestora, iar nu împrumutul efectiv al anumitor obiecte de către persoanele înscrise la astfel de instituții, constituie activitatea care se află la originea obligației de a plăti remunerația datorată autorilor. Prin urmare, în principiu, obligația de a plăti remunerația datorată autorilor revine instituțiilor care realizează această punere la dispoziție.
- 24 Această concluzie se coroborează implicit cu articolul 5 alineatul (3) din Directiva 92/100, care permite statelor membre să scutească anumite categorii de instituții de împrumut de plata remunerației.

- 25 În continuare, în ceea ce privește noțiunea de remunerație, Curtea s-a pronunțat deja în sensul că din cerințele aplicării uniforme a dreptului comunitar, precum și ale principiului egalității de tratament rezultă că termenii unei dispoziții de drept comunitar care nu face nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul de aplicare al acesteia trebuie, în mod normal, să primească în întreaga Comunitate Europeană o interpretare autonomă și uniformă, care trebuie stabilită ținând cont de contextul prevederii și de obiectivul urmărit de reglementarea în cauză (a se vedea în special Hotărârea din 9 noiembrie 2000, *Yiadam*, C-357/98, Rec., p. I-9265, punctul 26, și Hotărârea *SENA*, citată anterior, punctul 23).
- 26 Situația este aceeași în cazul noțiunii „remunerație” din cuprinsul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 92/100, care nu este definită de aceasta din urmă (în ceea ce privește noțiunea „remunerație echitabilă”, a se vedea, prin analogie, Hotărârea *SENA*, citată anterior, punctul 24).
- 27 Referitor la contextul în care se înscrie noțiunea de remunerație, trebuie subliniat că Directiva 92/100 nu constituie singurul instrument în domeniul proprietății intelectuale și că, ținând seama de cerințele care decurg din unitatea și din coerența ordinii juridice a Uniunii, această noțiune de remunerație trebuie interpretată în lumina normelor și a principiilor stabilite de toate directivele privind proprietatea intelectuală, astfel cum sunt interpretate de Curte.
- 28 În această privință, Curtea s-a pronunțat deja, atunci când a interpretat noțiunea „compensație echitabilă” în materie de reproducere pentru uz personal prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională (JO L 167, p. 10, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 230), că această compensație are ca obiect despăgubirea corespunzătoare a autorilor pentru utilizarea neautorizată a operelor lor protejate, astfel încât trebuie considerată contraprestația prejudiciului suferit de autor care rezultă din actul de reproducere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 octombrie 2010, *Padawan*, C-467/08, Rep., p. I-10055, punctele 39 și 40).

- 29 Desigur, în cadrul Directivei 92/100, atunci când se derogă de la dreptul exclusiv al autorilor, legiuitorul comunitar a utilizat termenul „remunerație” în locul termenului „compensație” prevăzut de Directiva 2001/29. Totuși, această noțiune „remunerație” are de asemenea ca obiect instituirea unei indemnizații pentru autori, întrucât intervine într-o situație comparabilă, operele fiind utilizate în cadrul împrumutului public fără autorizarea autorilor cărora li se produce astfel un prejudiciu.
- 30 În plus, trebuie subliniat că articolul 5 alineatul (1) al Directivei 92/100 nu vizează decât o „remunerație”, în timp ce articolul 4 alineatul (1) din aceeași directivă, referitor la închiriere, face sistematic trimitere la o „remunerație echitabilă”. Noțiunea „remunerație echitabilă” apare de asemenea la articolul 8 alineatul (2) din această directivă, referitor la radiodifuzarea sau la televizarea și la comunicarea publică. Această diferență de redactare presupune deja că cele două noțiuni evocate nu trebuie interpretate în mod identic.
- 31 Din al optsprezecelea considerent al Directivei 92/100 rezultă de asemenea că este necesar să se prevadă dispoziții specifice pentru împrumutul public în vederea protejării drepturilor autorilor. În consecință, regimul împrumutului public este considerat diferit de celelalte regimuri definite în această directivă. Situația trebuie să fie aceeași în ceea ce privește diferitele elemente ale regimurilor menționate, inclusiv cel vizând indemnizația autorilor.
- 32 În sfârșit, în ceea ce privește quantumul remunerației, trebuie subliniat că Curtea s-a pronunțat deja cu privire la noțiunea „remunerație echitabilă”, care figurează la articolul 8 alineatul (2) din Directiva 92/100, în sensul că această remunerație presupune să se analizeze caracterul său echitabil în special prin raportare la valoarea utilizării unui obiect protejat în schimburile comerciale (a se vedea în acest sens Hotărârea SENA, citată anterior, punctul 37).

- 33 Or, astfel cum s-a amintit la punctul 23 din prezenta hotărâre, potrivit articolului 1 alineatul (3) din Directiva 92/100, împrumutul nu are caracter economic sau comercial direct ori indirect. În aceste condiții, utilizarea unui obiect protejat în cazul unui împrumut public nu poate fi analizat prin raportare la valoarea sa în cadrul schimburilor economice. În consecință, quantumul remunerației va fi în mod obligatoriu mai mic decât cel corespunzător unei remunerații echitabile sau va putea chiar să fie stabilit forțat pentru a compensa punerea la dispoziție a tuturor obiectelor protejate în cauză.
- 34 În aceste condiții, este necesar ca remunerația care trebuie stabilită să poată să permită autorilor, conform dispozițiilor celui de al șaptelea considerent al Directivei 92/100, să primească un venit corespunzător. Așadar, quantumul său nu poate fi pur simbolic.
- 35 În ceea ce privește, mai precis, criteriile de stabilire a quantumului remunerației datorate autorilor în cazul unui împrumut public, trebuie amintit că nu există niciun motiv obiectiv care să justifice instituirea de către instanța comunitară a unor modalități precise de stabilire a unei remunerații uniforme care ar conduce în mod obligatoriu la situația ca Curtea să se substituie statelor membre cărora Directiva 92/100 nu le impune niciun criteriu particular. Astfel, revine în exclusivitate statelor membre sarcina să stabilească pe teritoriul lor criteriile cele mai pertinente pentru a asigura, în limitele impuse de dreptul comunitar și în special de Directiva 92/100, respectarea acestei noțiuni comunitare (a se vedea, prin analogie, Hotărârea SENA, citată anterior, punctul 34).
- 36 În această privință, textul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 92/100 rezervă statelor membre o marjă largă de apreciere. Astfel, acestea pot stabili quantumul remunerației datorate autorilor în cazul unui împrumut public în funcție de obiectivele lor de promovare culturală.
- 37 Cu toate acestea, dat fiind că remunerația constituie, astfel cum se constată la punctele 28 și 29 din prezenta hotărâre, contraprestația prejudiciului suferit de autori din cauza utilizării neautorizate a operelor acestora, stabilirea quantumului acestei remunerații

nu poate fi integral separată de elementele care constituie un astfel de prejudiciu. Întrucât prejudiciul rezultă din împrumutul public, altfel spus din punerea la dispoziție a unor obiecte protejate de instituții accesibile publicului, cuantumul remunerației datorate ar trebui să țină seama de amploarea acestei puneri la dispoziție.

- 38 Astfel, cu cât numărul de obiecte protejate puse la dispoziție de o instituție de împrumut public este mai ridicat, cu atât atingerea adusă drepturilor de autor este mai mare. Rezultă că remunerația care trebuie plătită de o astfel de instituție ar trebui să țină seama de numărul de obiecte puse la dispoziția publicului și că, prin urmare, marile instituții de împrumut public ar trebui să plătească o remunerație mai mare decât instituțiile mai mici.
- 39 În plus, publicul vizat, respectiv numărul de persoane împrumutate înscrise la o instituție de împrumut se dovedește la fel de relevant. Astfel, cu cât numărul de persoane care au acces la obiectele protejate este mai ridicat, cu atât atingerea adusă drepturilor de autor este mai mare. Rezultă că cuantumul remunerației care trebuie plătită autorilor ar trebui să fie stabilit luând în considerare și numărul de persoane împrumutate înscrise la acea instituție.
- 40 În acțiunea principală, este cert că sistemul instituit prin decretul regal ține seama de numărul de persoane împrumutate înscrise la instituțiile de împrumut public, dar nu de numărul de obiecte protejate puse la dispoziția publicului. Astfel, o asemenea luare în considerare nu ține suficient seama nici de amploarea prejudiciului suferit de autori, nici de principiul potrivit căruia autorii trebuie să primească o remunerație reprezentând un venit corespunzător, după cum se menționează în al șaptelea considerent al Directivei 92/100.
- 41 În plus, articolul 4 alineatul 3 din acest decret prevede că, atunci când o persoană este înscrisă la mai multe instituții, remunerația este datorată doar o singură dată pentru acea persoană. În această privință, VEWA a susținut în ședința publică faptul că 80 % din instituții în comunitatea franceză din Belgia afirmă că o mare parte a abonaților

lor sunt înscriși și la alte instituții de împrumut și că, prin urmare, aceștia nu sunt luați în considerare la plata remunerației autorului vizat.

42 În aceste condiții, sistemul menționat poate determina ca numeroase instituții să fie, în realitate, aproape scutite de obligația de a plăti orice remunerație. Or, o astfel de scutire de fapt nu este conformă articolului 5 alineatul (3) din Directiva 92/100, astfel cum este interpretat de Curte, potrivit căruia doar un număr limitat de categorii de entități potențial obligate să plătească o remunerație în temeiul articolului 5 alineatul (1) al Directivei 92/100 poate să fie scutit de această plată (a se vedea Hotărârea Comisia/Spania, citată anterior, punctul 32).

43 În consecință, având în vedere cele ce precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată în sensul că articolul 5 alineatul (1) din Directiva 92/100 se opune unei legislații precum cea în cauză în acțiunea principală, care instituie un sistem potrivit căruia remunerația datorată autorilor în cazul unui împrumut public este calculată exclusiv în funcție de numărul de persoane împrumutate înscrise la instituțiile publice pe baza unei sume forfetare stabilite pe an și pe persoană împrumutată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

44 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

Articolul 5 alineatul (1) din Directiva 92/100/CEE a Consiliului din 19 noiembrie 1992 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale se opune unei legislații precum cea în cauză în acțiunea principală, care instituie un sistem potrivit căruia remunerația datorată autorilor în cazul unui împrumut public este calculată exclusiv în funcție de numărul de persoane împrumutate înscrise la instituțiile publice pe baza unei sume forfetare stabilite pe an și pe persoană împrumutată.

Semnături